

HERMES COMUNICACIONS SA
President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Angels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI
Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gisbert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brota (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Aroch (Comarques Grinerines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Aparents), Pere Gorgoll (Neuro Lògiques), Marcella Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

I si surt que no?

Ara que són tan magnànims amb nosaltres, el president del PSC al Parlament de Catalunya –ep, i president del govern alternatiu i/o a l'ombra– es veu que està disposat a concedir-nos un referèndum. Gràcies, Salvador. Els socialistes són tan generosos i benivolents que estan disposats a “escoltar la diversitat” que hi ha en aquesta regió espanyola i fins i tot –oh, gràcies, gràcies– estan “a favor de millorar l'autogovern”. Ara que els indults ja són a la cantonada, si ens portem bé i s'arriba a acords a la taula de diàleg –ara sí, ara sí, que ve, que ve– aquests, diu Illa, es podran votar en un referèndum. Carai. Com l'Estatut aquell que vàrem votar i que després algun socialista de renom hi va passar el ribot i el TC el va acabar de rematar, no? Diu Illa –oh, gràcies, gràcies– que podem fer un referèndum sempre que el que votem sigui fruit d'un acord i es trobi sempre en

“El líder del PSC està disposat –oh, gràcies, gràcies– a deixar-nos fer un referèndum

el “marc constitucional”. Vaja, que podem votar –oh, gràcies, gràcies– una reforma de l'Estatut –una altra– que potser tindrà una disposició addicional tercera (se'n recorden, de la disposició addicional tercera?) en què es preveurà una pluja de milions en inversions. Que contents que estem. Maclapara, tanta magnanimitat aquests darrers dies. I jo em pregunto: i si a la taula de diàleg no hi ha acords, no podem votar res? Què vol dir que només es podrà fer un refe-

rèndum si el que es vota és “un acord”? Que només es podrà votar allò que tots plegats veieu bé i hàgiu pactat prèviament a la taula aquesta? Quanta confiança, no, en els electors? Diu Illa que podem fer un referèndum –oh, gràcies, gràcies– “si és per votar un acord sobre el marc de convivència” i, és clar, “sempre que no sigui per votar l'autodeterminació”. Vaja, que ens deixaran fer un referèndum si és per votar el que ells volen i perquè surti que sí. Tot plegat, diu, és perquè “hi ha una part de l'independentisme que no té el coratge de reconèixer que aquests darrers deu anys han estat dolents”. Vaja, que ens fan un favor. Més que un referèndum, el que proposa Illa és una pista d'aterratge per als penedits. I jo em pregunto –coi de preguntes, sempre–: i què passa, si surt que no? Serem independents? Em fa l'efecte que no; que es tractarà d'anar votant fins que surti que sí.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Les premonicions de Josep Pla

■ En el seu llibre *Humor, candor...* Pla a la pàg. 418, després d'anar al metge, diu: “En arribar a casa... [els metges] són importants, importantíssims, Donen moltes conferències. Es mouen molt. Es troben a tot arreu. Al pas a què van les coses, dintre de molt pocs anys seran els amos del món. Quan pels voltants de l'any 2.000, la vida humana sigui absolutament i definitivament socialitzada, la gent no tindrà més que dues preocupacions essencials: treballar el menys possible i preocupar-se de la seva salut fins a uns límits que avui són imprevisibles. Com més bé estigui l'home, més malalties, obsessions i manies tindrà. Quan la gent es preocupi de la seva salut d'una manera real i permanent es produirà una tal quantitat de malalties, que això col·locarà els metges en el centre mateix de la vida i de les obsessions dels homes. Ara aquestes obsessions són més petites perquè la gent treballa encara una mica, i això és un motiu de distracció i d'evasió permanent. Quan ningú no faci res, els metges governaran el món en una forma molt més directa que la que han utilitzat fins ara els advocats i els financers.”

ÀNGEL MARCO
Barcelona

Retorn al passat

■ L'expresident Pujol proposa que el govern espanyol i el català es retrobin amb l'aplicació actualitzada de l'Estatut del 2006. Aquell que va ser defenestrat pel TC, a pesar d'haver estat aprovat pel Congrés, pel Parlament i aprovat pels catalans en referèndum. Girar full d'aquests últims 15 anys i començar des d'allà. Com si haguéssim utilitzat amb èxit una màquina del temps. I trobo que té sentit. A partir d'aquella sentència va començar el procés i el problema polític i judicial, que ens ha portat fins a on estem avui. A més, amb les últimes declaracions d'en Junqueras i del president Aragonès, s'aposta clarament pel diàleg i la negociació deixant enrere la unilateralitat. Sembla clar, doncs, que tornem a una versió, actualitzada també, d'allò del “peix al cove”, és a dir a un nou autogovern que gestionarà la nova Generalitat “republicana”. No em sembla malament, ja que no s'entrevén cap possibilitat, ni a llarg termini, de poder exercir l'autodeterminació. Haurém d'acceptar els indults per als presos, però haurém d'assolir també una solució digna i generosa per als exiliats que defensen la causa catalana al Parlament Europeu. No ens oblidem d'ells, ni dels milers d'imputats col·laterals.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Gemma Busquets El temps de Montserrat Roig

Avi Montserrat Roig (1946-1991) hauria complert 75 anys i, sense saber-ho, dilluns, amb l'Eva Vázquez la vam invocar. Sense saber tampoc que l'examen de selectivitat de dimecres escolliria *El temps de les cireres* (1976) per a la prova de llengua catalana. Li compartia la dificultat de confeccionar, com si fóssim modistes, un relat de no ficció. I va sortir el mestratge de la Roig. Vaig mencionar *L'agulla daurada* (1985) sobre l'estada que fa a Leningrad per entrevistar els supervivents del setge; una crònica testimonial i apassionada: “L'Alexandra Koss tenia vuit anys quan, un dia, la mare li va fer un regal. Era un Quixot en francès. L'Alexandra trobava en el Quixot les raons d'un món irracional i absurd. Les claus per a entendre què significa un setge en una ciutat moderna. Tots els soldats eren el Quixot.” L'Eva Vázquez em va recomanar *Davant la catedral*

d'Estrasburg, inclosa a *Digues que m'estimes encara que sigui mentida* (1991) en què “no pot deixar d'evocar Goethe i Canetti, i sobretot Riba, i la manera quasi insolent amb què els grans monuments sobreviuen a la barbàrie i fan plorar a vegades pels amors i les pàtries que tan fràgilment es desfan”; m'explica l'Eva. Per alguna raó a la Roig, que hauria de formar part del cànon, se l'ha mantingut entre les modistes, escriptores de diumenge a la tarda, de la capseta delicada i fina, que no era la seva. ■

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DE CIUTADANS
Inés Arrimadas
Falta de múscul

El que faci tu d'independentisme sempre és un cavall de batalla per a Cs i el PP, però organitzar una concentració que només aplega dues-centes persones contra la concessió d'indults demostra la força que els dos partits tenen a Catalunya, que és minsa.

SECRETARI GENERAL DE LA FECASARM
Joaquim Boadas
Aire a l'oci nocturn

El sector de l'oci nocturn és un dels més perjudicats per la pandèmia de coronavirus. D'aquí vuit dies podran tornar a obrir després de quinze mesos i ho faran amb el compromís de posar totes les mesures necessàries per evitar contagis.

PRESIDENTA DE JURISTES PER LA LLENGUA
Mireia Casals
Feina de guarda

L'ús del català continua sent residual en el món judicial malgrat els esforços que es fan des d'associacions com Juristes per la Llengua. Una situació que, tot i estar legislada, no canviarà si els agents implicats no fan un pas endavant.